

A nyáréjszaka édes illata, lágy levegője
a nyitott ablakon át behömpölyögve
magával sodorja mind az apró zajokat.
Ki feküdne ilyenkor csukott ablaknál,
négy fal közt, süket szobában?
A fű közt tücskök kórusa zeng.
Ciripelnek, míg húlnak a nappal
hevétől izzó egyforma házfalak,
s a sárgára égett száraz gazmezők.
Aztán a tücsökkar szépen lecsendesül,
a levegő magasba emelte virágpor
a sötétlő tájra lassan leülepszik,
s az éj hús vizének tükre szétterül.
Távoli kutyaugatás. Tóba hajított kavics.
Hullámai szaporán gyűrűznek szét
a csend felszínén. Más kutyák is csatlakoznak,
tacskó-vakkantások, komondor-basszusok
tudatják:
a lámpafényes utcán járnak. Valaki jár.
Egy kései hazatérő fáradt léptekkel
baktat a főutcán, szívja a mézillatot.
A síkságon mozdonyfűtty. Vonat szalad.
A kocsik úgy haladnak messzi cél felé,
mint félálomban uttogott szavak.
Már nem én fekszem az ágyon, valaki más.
Megy a vonat, jön az elutazás.

Aztán hirtelen felriadok.
Ez már az éjszaka mélye.
Hűvös levegő dől az ablakon,
pokrócot rántok magamra.
Fázom még így is: bezárom
inkább az egész világot.
Négy fal közt, mint visszhang,
verődik néhány gondolat.

Függöny mögötti sötétben kell,
szikkadt múmiaként körbetekerve
– sajnos már a múlt se a régi –,
hanyatt, fekete gézálarc alatt,
szemhéjra vetített képeket nézni.

Beindul a hűtőgép motorja,
s a jól ismert bűgás szétárad,
elcsitít. Sötétben a hangok
óvnak-védenek saját magamtól.

Csukott szobámba új vendég érkezik.
Rám térdel, torkomat szorítja,
s közben hosszú vádbeszédet mond.

A kompresszor rőfögve leáll:
a mondat végén ott a pont.

Megint a csend. Eszembe jut:
a hűtőtér rácsán zsírpapírban,
mint áldozati ajándék a sírban,
szárad tíz deka marhapárizsi.

Lepedőmben csomagolva fekszem,
hatalmas, kútmély-fekete csöndben,
mint akit kivettek, visszatettek,
s ettek belőle közben.

Még öt perc, s lehunyt szemhéjam
cukorból égetett hólyagos üvegén
hajlongó kis alakokat látok:
ellenfényben fekete sziluettek.

Finom zaj: kint léptek kopognak –
hála a hajnali utcán elhaladóknak!

Szavak helyett végre képek!
Sík vizükön ellebeg a csónak.

Fákat látok, ahogy kétfelől
siklanak és elmaradoznak:
mind alkonyi fényben égnek.